

יעקב שרת / איש ומאדים

לכבות את האור!

אשת לפידות חזרה על סטאליניזמים אלה באוזני העם סביב — נאה דרשה! שתיזוהו רק לא להיות פית-אום ביצה או שבי!

רק אל תאשימו את הערבים. הם לא אש-מיס, שאברהם אבינו גירש את ישמעאל אביהם המזדבנה, אל החולות הנוודים על פני אוקיינוס הנפט. הם לא אשמים, שבני תרבות אחרת, שאולי מעריצים את הסוסה הערבית במירוצים ובעסקי-הרבעה, המציאו את מנוע הבעירה הנפמית, המופעל בדלק פחמימני נוזלי. הם לא אשמים, ששניים ועוד שניים הם בדיוק ארבע, אם לא יותר מזה, כלומר, שחוק ההיצע והבי-קוש עוד לא הופל בשום הצבעה.

אבל מדוע הדלק יקר כל-כך ומתייקר כל-כך? או, אם נשאלת השאלה, כמו שאמרה אשה חכמה אחת, אז גם נושבת התשובה: מפני שיש בעולם הזה, פה על פני אדמת כדור-הארץ, יותר מדי אנשים שצורכים יותר מדי נפט ומצריים.

אני לא רוצה להגן פה על חברות-הנפט, חס וחלילה. ברור שהן לא מפסידות אף פעם, וזה בלשון המעטה. אבל האמת היא, שאילו היו בעולם פחות אנשים, וצריכת-הדלק היתה נמוכה הרבה יותר, לא היו מחיריו מרקיעים שחקים, כמו שאומרים.

עד שהאדם יתחיל לייבא מחצבים מן ה-כוכבים, תישאר כמות המשאבים שעל פני כדור-הארץ קבועה ובלתי-משתנה. הטבע (מה זה?) גזר פעם אחת ולתמיד: שום חומר לא ילך אצלנו לאיבוד (כמו-שאמרה-האשה-לבעלה-שמצא-את-הפאה-של-ה"במרק-שלו). אבל גם שום חומר לא יתרבה.

אדם וחיה לא התרשמו מזה. כשהם התי-חילו לצאת, היה להם מכל טוב. שום דבר לא חסר להם. מה יש לדבר? גורען! אבל מה? הם כחומר אנושי, כן התרבו, ולא רק התרבו, אלא התרבו באופן מדי-עובדה, בסך הכל כעברו איהו אלפי שנים — והמחרים עליהם, כלומר אין שפע, כלומר יש מחסור, כלומר יש יותר מדי צרכנים ביחס לכמות המשאבים.

אידך זה ישפיע בלילות אלה על הסינים או ההודים או המצרים אינני יודע בדיוק, אבל היו סמוכים ובטוחים. הכופרים האלה עושים, פרו ורבו! לא פחות טוב מנטוריקרתא.

אמנם כן, הצריכה שלהם גלוגלת — של כל מיצרך, לרבות נפט ומוצרו — היא פסיק לעומת הצריכה של מתקדמים כמונו. אבל נא לא לטעות: הם מתחרים בנו על כמות תנונה ובלתי-משתנה של משאבים, ולפי כל הסימנים התחרות הזאת רק תחריף, לא תמתן.

דוק: "הומו מעריביקוס" (או במינוח המדעי "הומו צפונוס"), זה שפעם שלט שילטון בלי-מצרים כמעט בכל משאבי העולם, ספק רב אם יקום לעת משבר של מחסור ויוקר להשתלט עליהם מחדש, נוסח האימפריאליזם של המאה התשע-עשרה. סביר הרבה יותר, שהוא יקטין עוד יותר את הילודה שלו, שממילא היא זעור-מה, (ויש כבר ארצות שבהן היא שלילית), וייהפך למשרת החכם של "הומו דרומוס" (ה-הכרה באשף היא חלק של התהליך העמוק הזה), וחרף מצוות "פרו רבו" המחייבת אותנו היהודים הן מבחינת התורה, והן מבחינת המדע-גרפיה הפוליטית, סביר להניח שגם השימשה הישראלית הממוצעת תקטן ותלך.

אז מה לעשות? אתם בוודאי לא מצפים למירשם כולל ו-בדוק, ואם כך לא תופתעו כלל אם לא אביאו לפניכם הפעם או בכלל. אם ירצה הטבע (מה זה?) עוד נחזור לנושא קיומי זה, שאולי צריך להטריד כמה מוחות "במדינה הזאת" (אני שונא את הביטוי הזה, מפני שמשמע מנינו קיום מדינה חילונית אחת לפחות, ואולי זו סתם רגישות חולנית) לא פחות מאשר, למשל, הדיישה של דרום-לבנון. בינתיים יש לי עצה אחת: כבו את האור בעצאתכם מן החדר!!

לכם זה אולי יעזור קצת, אבל מה אעשה, ואני מכבה אותו כבר מההעלאה הקודמת!

ועשיתי על

לשון

ועשיתי על לשון מתגלגלת / מכאן וגואלת ומכאן מגואלת: "כאשר חוטבים עצים נופלים להם שב-ביס!" "כאשר עושים חביתה — שוברים את הביצים!"

במדינה

(המשך מעמוד 60)

ניתן לנו להגשים כאן את חיינו. אני לא מבינה מדוע הצבא לא רצה כלל לשמוע אותו ואת הני-מוקים שלו. הרי יש ועדה שמטפלת בתבונות שמצהירות על דתיותו, וזה לא סוד שחלקן פשוט משתמטות. מהבחינה החוקית אני מס-כימה שהצבא צודק, ואני יודעת שזה יהיה תקדים מסוכן לצה"ל, אבל הגיע הזמן שיבדקו את ה-חוקים בקשר למיקרים כמו זה של שימעון. הוא הרי איננו רוצה להשתמט מהצבא. להיפך. בכל פנייתו לצבא הדגיש תמיד את רצונו לשרת. במצב הזה יש רק אשם אחד, וזהי ממשלת-ישראל, שמפרה את החוק הבינלאומי, ו-אינה מתירה לשימעון להיות ב-ארצו בהתאם למצפוננו.

"אני חושבת שהצבא צריך לה-קים גוף מיוחד, שיכלול אולי פסי-כולוג, שיטפל במיקרים כמו אלה של שימעון. הרי באופן תיאורטי שימעון יכול לבלות את עשר ה-שנים הקרובות בכלא. אם הצדק האישי שלו והצדק הצבאי לא יגי-עו לפשרה הגיונית."

כדי למנוע את האיום הזה, פנ-תה אילדה אל נשיא-המדינה יצחק נבון. "כתבתי לנשיא מיכתב ב-ספרדית, שמעתי שהוא קורא ספ-רדית." היא מספרת בחיוך, "ו-סיפרתי לו על המישפחה שלי. הסברתי לו מהן הדיעות שלנו, אותן דיעות אנושיות שמתבטאות בצדד שימעון עשה. ואני מקווה שהוא יכבד את השקפותינו. בי-קשתי מהנשיא לקבל אותי לרא-יון, כדי להסביר לו את דעותינו."

"אולם, כאשר וכאם המצב התי-חיל להיות קשה, הילד השלישי עומד להיוולד בקרוב. ביקשתי מ-הנשיא שיעניק לשימעון חנינה. אני רוצה שיתזוור הביתה ואני מודאגת שמא הוא יישבר בכלא." בקיבוץ כרם-שלום מקוים שלא יהיה זה שר-המישפטים, שמואל תמיר, שידון בבקשת החנינה הזו.

תאונות

נכות של

שישה מיליונים

נכות של 70% זכתה

את ליאון שוורץ

כפיצויים בכך

שישה מיליון לירות

עורך-הדין מנחם קוז ידוע כי איש שקול ורציני. לכן נדהמו עורכי-הדין בבית-המשפט בתל-אביב, כאשר ראו אותו מפזז מי שימחה במסדרון ההיכל.

משחקרו אותו, התברר, כי היתה לו סיבה טובה מאוד לשמוח. הוא השיג את אטת הסכומים הגבוהים ביותר שנקבעו אי-פעם כפיצויים עבור נכות מתאונת-דרכים.

מרשו, ליאון שוורץ, היה בן 24 כאשר רכב על אופנועו ומבלי משים נפעה בו מכונת שהיתה נהוגה בידי אברהם ארזי. ליאון נפגע פגיעה קשה בידו וזנורו ונילקח לבית-החולים. חדרשים רבים נמשך הטיפול בזרוע הפצור-עה, ורק אחרי שנתים תמימות, בשנת 1974, החליטו הרופאים, כי אינם יכולים להועיל לו יותר, וקבעו לו נכות בשיעור 70%.

לפני התאונה היה ליאון בוגר יחידה צבאית מובהרת. בחור בריא וחזק, ומיקצועו היה ברנולן. כאשר נפגע הפסיק לעבוד במיקצועו. ה-רופאים גם הסבירו לו, כי לעולם לא יוכל לשוב לעבודה במיקצע זה. מאחר שהשכלתו היתה גמר-כה לא מצא כל עבודה אחרת. התאונה, ועד לסיום המישפט ב-

ובמשך השנים מאז 1972, שנת 1980 לא עבד כלל. הוא התפרנס מקיבצה זעירה שקיבל מהביטוח הלאומי. לפי חוק הנכות, אשר במשך שמונה השנים הגיעה לחצי מיליון לירות. הוא גם לא נשא אשה ולא הקים מישפחה מאז. ועבר יטורים וכאבים קשים.

כאשר נקבע לו אחוז הנכות, בשנת 1974, הגיש עורך-הדין קוז תביעה בשם ליאון. נגד הנהג ו-נגד חברת הביטוח הדר אשר ביט-חה אותו. הצדדים הגיעו להסכמה,

אילדה טייטלבוים מחשלת-ישראל היא האשמה

לגבי העובדה שגם ליאון היה רש-לן בעת התאונה. הוא לא נהג בנתיב הנכון, אלא כמעט במרכז הכביש. לכן נקבע אחוז תרומת הרשלנות שלו ל-25%.

רשלנותו של ארזי התבטאה ב-כך שהוא הגיה מכביש שמסתיים בשלט עצור מבלי שעצר, ובכך גרם את התאונה.

תביעת הנוזיקין היתה על סך של תשעה מיליון לירות. החישוב כלל את הפסד ההשתכרות מגיל 24 ועד לגיל 65, המועד הרגיל ליציאה לגימלאות. גוסף לכך ב-קש הסניגור עבור לקוחו יותר מחצי מיליון לירות כפיצוי על הסבל והכאב שנגרמו לו, וכן הוי-צאות הטיפולים הרפואיים בתוספת ריבית והצמדה.

חוששים ממש-הכנסה. החלק הקשה ביותר בתביעה היה להוכיח כמה משתכר ברנולן עצמי. אי. קוז חיפש עדים, אך הם הת-חמקו. איש לא היה מעוניין לע-לות על דוכן העדים ולהצהיר קבל עם ועדה כמה הוא מרוויח בחודש. שהרי ידוע, כי עינו של מסי-הכנסה פקוזה תמיד. אבל ב-

(המשך בעמוד 64)